

vilde ſtee. Nu er der imidlertid i nærværende Sæſſion blevet forelagt Thinget nogle Lovforſlag, og navnlig eet angaaende Krigsminiſteriets Ordning, ſom ſynes at tyde paa, at denne Tanke ikke mere er levende hos Regjeringen, idet denne nemlig har foreſlaaet os at vedtage et Forſlag om en endelig Ordning af Krigsminiſteriet, ſom ikke tillige omfatter Flaadbeſtyrelſen. Da vi havde denne Sag til 1ſte Behandling, tillod jeg mig at fremhæve dette, og det vil erindres, at den ærede Krigsminiſter, ſom var tilſtede, herpaa ſvarede, at Krigsminiſteriet trængte til en Ordning, ſom han meget ønskede, men at han ikke anſaae ſig be-myndiget til overhovedet at udtale nogen Anſkuelse med Henſyn til Tanken om begge Miniſteriers Sammenbragning. Vi have nu senere drøftet denne Sag i det Udvalg, der er nedſat angaaende bemeldte Lovforſlag, og vi have ogſaa confereret om Sagen med den ærede Krigsminiſter; det har da viiſt ſig, at det ſamme tilbageholdende Standpunkt har været indtaget fra Miniſteriets Side om denne Sag, idet man ikke har udtalt at kunne erklære ſig imod den. Man har ikke ſagt, at det var Noget, man fandt urigtigt, men man har holdt ſig paa det formelle Standpunkt og ſagt, at dette Lovforſlag kun angik Krigsminiſteriet, og naar man vilde drage Marinemiſteriet ind derunder, ſaa vilde man udfætte ſig for at komme Kongens Rettigheder for nær, idet det nemlig er Kongens Ret at kunne udnævne og afskedige Miniſtrene og fordele Forretningerne imellem dem. Det har nu været alle de Mænds eenſtemmige Anſkuelse, ſom have haft med denne Sag at gjøre, at hvormeget man end anſeer det for at være vigtigt og rigtigt at tilveiebringe en ſaadan Sammenſmeltning ſom den, Talen her er om, ſaa vilde man dog paa ingen Maade tilraade Thinget at gjøre noget Skridt, hvorved dette kunde ſynes at gaae videre, end dets grundlovmæssige Ret tilliger det, og derfor har man krympet ſig ved mod Miniſteriets Udtalelſe at foreſlaae Thinget i de Lovforſlag, der foreligge, at indvotere Noget, ſom kunde ſynes at indeholde en tvingendes Beſtemmeſe, hvorved den Kongen ved Grundloven tillagte Myndighed kunde lide et beſtemt Skaar. I denne Anledning er det, at man har taget

under Overveielſe, hvilken Vej man ſkulde gaae for at naae ſit Maal. Vi have da troet, at det Rigtigſte vilde være at gaae den Vej, Grundloven foreſkriver, idet nemlig Grundloven hjemler ethvert af Rigsdagens Thing den Ret at kunne indgaae med Adreſſer til Hans Majeſtæt Kongen, og der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at man ved at indgaae med en Adreſſe til Hans Majeſtæt Kongen fuldſtændigt vilde blive indenfor de conſtitutionelle Grændſer, og at det paa ingen Maade vilde kunne ſiges, at man derved foretog noget Skridt, der gik ud over, hvad Forfatningen ubtrykkelig hjemler. Jeg maa hertil ſøie, at vi i Miniſteriets hidtilværende Holdning med Henſyn til denne Sag have troet at finde et afgjørende Vidneſbyrd om, at dette ikke havde villet udtale nogen ſaadan Mening ſom den, at dette Skridt i og for ſig ſkulde være fraraadeligt, ſaa at Thinget ikke i og for ſig kunde være rigtigt. Vi have aldeles ikke troet at komme i nogen Modſtrid med det nuværende ærede Miniſterium ved at vedtage en Adreſſe af det Indhold, der her foreligger, idet vi fra Miniſteriets Side aldrig endnu enten i Rigsdagen eller i Udvalget have hørt nogen Uttring fremkomme, der kunde lade os formode, at Miniſteriet anſaae den Tanke, at ſammenſmelte begge Miniſterier i eet, for at være i og for ſig urigtigt. Dernæſt er der endnu et Punkt, jeg maa henlede Opmærkſomheden paa; det er med Henſyn til Betydningen af en ſaadan Adreſſe. Det er jo klart, at Betydningen heraf er, for Hs. Majeſtæt Kongen at udtale et Ønſke med Henſyn til Udvælgelsen af et Prærogativ, ſom Kongen er i Beſiddelse af; det er alſaa Noget, ſom i og for ſig Intet indeholder, der kunde kaldes tvingendes, men det er en Udtalelſe, et Ønſke, en Anſkuelse af hvad der er det Rigtige, ſom Folkethinget nu har tillegnet ſig, og ſom gaaer ud paa, at Hs. Majeſtæt, naar han maatte ſee, at en Leilighed dertil maatte komme, da vilde gribe denne Leilighed til at efterkomme dette Ønſke og indrette ſin Regjering efter en Anſkuelse, der var almindelig i Rigsdagen. Det vil alſaa ſees, at Tanken ikke gaaer imod nogen Perſon, at det ikke paa nogen Maade er vor Tanke herigjennem at ville anmode Hs. Majeſtæt om at ville forandre denne eller hiin